

listiny, leč pokud nejde o případ § 6 odst. 1 zák. čís. 108/33 sb. z. a n., kde přicházejí v úvahu zvláštní meze kritiky tam vytčené, je v každém případě zkoumati, zda kritika nevybočuje z mezí vytýčených předpisy o ochraně cti, zda se nedotýká obsahem a formou mravních kvalit napadeného, zda nenabývá takového rázu hanlivého a sesměšňujícího, že se tím dotčený snižuje v úctě a vážnosti (rozh. čís. 4143 sb. n. s.). S tohoto hlediska měl nalézací soud zkoumati, zda a proč obžalovaný ještě zůstal v mezích dovolené kritiky, pokud hledě k ojedinělému případu označil soukromého obžalobce za hudlaře a mazala a projevil takto hanlivý úsudek o jeho osobnosti vůbec, pokud se osobnost ta zračí ve vykonávání jeho řemesla a povolání.

Odůvodnění rozsudku je právě tak vadné, pokud uvedeným již způsobem vylučuje subjektivní stránku trestné skutkové podstaty; jeť především zásadou v judikatuře a literatuře všeobecně uznanou, že tam, kde je předmětem útoku na čest obvinění ze skutečnosti, jež může uraženého vydati v opovržení nebo snížení v obecném mínění, nevyžaduje se úmysl na cti urážeti (animus iniuriandi), nýbrž stačí vědomí pachatelovo, že se cti jiné osoby dotýká způsobem v dotčených ustanoveních zákona označeným.

Pokud rozsudek vylučuje i nedbalost, je těžko poznati, k čemu tato úvaha směřuje. Má-li snad na mysli, že se obžalovanému podařil důkaz po rozumu § 491 odst. 2 tr. zák., pokud se týče důkaz omluvitelného omylu podle § 6 odst. 2 b) zákona čís. 108/33 sb. z. a n., nelze tento výrok přezkoumati, poněvadž se rozsudek vůbec nezabývá jednotlivými zákonnými náležitostmi tohoto důvodu trestnosti vylučujícího. Zejména tu nepřiléhá poukaz rozsudku k rozčilení obžalovaného, jež by bylo jen při vyměření trestu hodnotiti jako okolnost polehčující (§ 264 e) tr. zák.).

Když tedy napadený rozsudek, předpokládá oprávněnou kritiku a nepředpokládá subjektivní skutkovou podstatu trestného útoku na čest soukromého žalobce, zprostil obžalovaného též z obžaloby pro přestupek §§ 491, 496 tr. zák., aniž vycházel s právních hledisek svrchu uvedených, trpí rozsudek stížností uplatňovaným zmatkem podle § 281 čís. 9 a), pokud se týče 9 b) tr. ř. a bylo proto zmateční stížnosti v uvedeném rozsahu vyhověti, rozsudek částečně zrušiti a věc příslušnému nyní okresnímu soudu ve Vildštejně poukázati k opětovnému projednání a rozhodnutí, při čemž bude v novém řízení třeba dbáti přechodných ustanovení § 41 zák. čís. 108/33 sb. z. a n.

Čís. 5142.

Předmět ochrany § 23 zák. čís. 19/1890 ř. zák.; rozhoduje celkový dojem, jež v obyčejném kupiteli průměrné pozornosti vyvolává z n á m k a jako taková; rozhodná je především zaměnitelnost závadného označení se z n á m k o u; adminikulující momenty mají význam jen podřadný, posilující.

(Rozh. ze dne 27. listopadu 1934, Zm I 834/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromého obžalobce do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 21. června 1934, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 2 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin § 23 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y :

Zmateční stížnosti soukromého obžalobce, která s hlediska důvodu zmatečnosti § 281 čís. 4, 5, 9 [zřejmě a)] tr. ř. napadá rozsudkový výrok, jímž byl obžalovaný zproštěn z obžaloby pro přečin § 23 zák. čís. 19/90 ř. zák. a kterou zůstalo samozřejmě nedotčeno do rozsudku mylně pojaté usnesení, podle něhož bylo trestní řízení v příčině letáků na podzimním veletrhu 1933 v P. rozšiřovaných podle § 259 odst. 2 tr. ř. (v doslovu § 4 zákona čís. 209/31 sb. z. a n.) zastaveno, nelze upřítí oprávnění.

Napadený rozsudek dospěl porovnáním obou známek, o něž jde, a hledě k podobnosti jak obrazu, tak slovního nadpisu těchto známek k závěru, že známka obžalovaným užívaná sama o sobě by mohla »nedosti pozorného kupitele« uvést v omyl. Tím dal nalézací soud zřejmě najevo přesvědčení, že známka obžalovaným užívaná vykazuje proti známce soukromého obžalobce jen tak nepatrné změny, že by obyčejný kupitel dotčeného zboží mohl rozdílnost poznati jen, užívaje zvláštní pozornosti, nikoli však i tehda, když užívaje jen obyčejné pozornosti zkoumá znaky, jak tomu pravidelně bývá, jen po paměti. Leč úvahami jak předchozími, tak následujícími dospěl nalézací soud přes to k dalšímu závěru, že v konkrétním případě a podle celkového dojmu obou známek nelze o šálivé zaměnitelnosti mluvit, ježto láhve soukromého obžalobce a obžalovaného dotčenými známkami opatřené jsou tak rozličné a rozdílné mezi oběma láhvemi je na první pohled tak nápadný, že se ani obyčejný kupitel s průměrnou jen pozorností nemůže mýlit. Nalézací soud dospěl tudíž k zprošťujícímu nálezu jen tím, že vycházel z celkového dojmu nikoli známek, nýbrž lahví známkami opatřených.

Tomuto posouzení věci vytýká stížnost důvodně právní pochybnost. Předmětem ochrany ustanovením § 23 zák. čís. 19/90 ř. zák. zabezpečené je známka, již výhradně užívati je někdo oprávněn. Podle § 25 téhož zákona není při porušení tohoto práva trestnost vyloučena ani tím, že chráněné známky bylo použito s tak malými změnami nebo tak nezřetelným způsobem, že by obyčejný kupitel toho kterého zboží rozdílnost poznati mohl jen, užívaje zvláštní pozornosti. Z těchto zákonných ustanovení plyne zásada, že rozhoduje celkový dojem, jež v obyčejném kupiteli průměrné pozornosti vyvolává známka jako taková. Při tom přicházejí ovšem též do jisté míry v úvahu součástky zboží (obalu), jež nejsou po případě ani nemohou býti známkou chráněny, zejména tedy způsob, forma a úprava obalu. Záleží tu pro otázku šálivosti (zaměnitelnosti) na míře, v jaké, třeba nechráněná, součást výpravy zboží

splývá s ochrannou známkou v jeden celek (rozh. čís. 920, 1108 sb. n. s.). Jsou tudíž i tyto t. zv. momenty adminikulující (forma a úprava zboží, obalu, nádoby, barva, rozměry a pod.) pro výsledný celkový dojem a pro otázku zaměnitelnosti porovnávaného zboží spolusměrodatné a musí proto býti při tom spoluuváženy (rozh. čís. 2363 sb. n. s.), takže zmateční stížnosti nelze dáti za pravdu, pokud v souzeném případě má za to, že by vůbec nezáleželo na různém tvaru lahví.

Nelze však přehlédnouti, že rozhodná je především zaměnitelnost závadného označení s e z n á m k o u; jeť ustanovení § 25 znám. zákona jen rozšířením trestnosti vyslovené na bezprávné užívání a napodobení známky, proti níž jsou tedy zmíněné již adminikulující momenty významu jen podřadného, jen posilujícího (rozh. čís. 2363 a 3399 sb. n. s.). Mají jen význam podporující v tom smyslu, že se jimi zesiluje tendence k identifikaci známkou samotnou vyvolané a že se jimi vyhýbá pochybnostem (rozh. čís. 3638 sb. vid. n. s. a Abel »System des österreichischen Markenrechtes, str. 191). Ovšem význam těchto okolností, náležejících jen v obor úpravy zboží, nikoli v obor a pod pojem známky, nesmí býti přeceňován a především a v podstatě bývá celkový dojem známky určen známkou samotnou (Abel, tamže). Na této podřadné jen povaze zmíněných momentů je tím spíše setrvati, jelikož v případech, kde znaky zboží a obalu mimo chráněnou známku ležící nejsou v kruzích kupujícího obecnstva vžity a pro to které zboží více méně příznačné, hraje pro ztotožňování a rozlišování zboží obyčejně právě známka převážnou úlohu, a i v opačných případech není vyloučeno, že užívání známky šálivě zaměnitelně na sebe odchýlnějším obalu vyvolá u kupitele domněnku, že podnik, jemuž chráněná známka přináleží, pozměnil vžitý dosud a pro podnik dosud příznačný tvar obalu a že tedy i v takových případech může průměrný kupitel přes rozdíly v obalu býti klamán šálivou zaměnitelností známky.

Z těchto právních hledisek nevychází napadený rozsudek, pokud zjišťuje šálivost známky jako takové a vylučuje pak trestnost obžalovaného jen pro nápadnou prý různost obalu (lahví). Nalézací soud přiznává tedy — podle toho, co předesláno, nesprávně — rozhodný význam dojmu vyvolanému obalem jako takovým a podřadný jen význam zjištěné podobnosti známek, ačkoli měl podle toho, co uvedeno, postupovati opačně. Je tudíž napadený rozsudek stížen uplatňovaným zmatkem podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. a bylo proto zmateční stížnosti, jejímiž ostatními výtkami netřeba se zabývat, vyhověti a podle § 288 odst. 2 čís. 3 tr. ř. uznati, jak se stalo.

Bude v novém řízení na nalézacím soudě, by vycházeje s hledisek svrchu uvedených, znovu zjistil, může-li býti rozdíl mezi známkami, o něž jde, postřehnout obyčejným kupitelem již při obyčejné pozornosti, či jen vynaložením zvláštní pozornosti.

Čís. 5143.

Porušení předpisu § 255 tr. ř. není zmatkem čís. 3 § 281 tr. ř.

Byly-li po provedení důkazů zástupci stran vyzváni, by učinili nejdříve další (průvodní) návrhy a by zároveň pro případ jejich zamítnutí